

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

MIRANDOLINA
(La locandiera)

Een blijspel in drie bedrijven

door

1880
Carlo Goldoni

Vertaling: Frans Roth

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
1998
Nr.2451

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk MIRANDOLINA op te voeren moet de naam van auteur *Carlo Goldoni* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler *Frans Roth*, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1998/0220/035
ISBN 978-90-385-05732

© 1998 Toneelfonds J. Janssens/Frans Roth
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeleuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

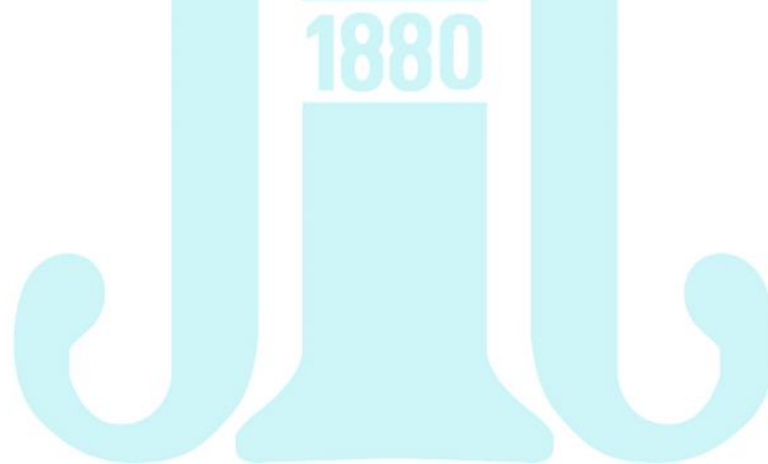
Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(3 dames - 5 heren)

De baron van Ripafatta
De markies van Forlipopoli
De graaf van Albfiorita
Fabrizio, bediende van de herberg
Mirandolina
Ortensia, actrice
Dejanira, actrice
Pirro, bediende van de baron

De handeling speelt in Florence, in de herberg van Mirandolina.



E E R S T E B E D R I J F

Scène 1

Zaal in de herberg. Markies van Forlipopoli en graaf van Albafiorita.

MARKIES : Tussen u en mij bestaat wel enig verschil.

GRAAF : Hier in de herberg is mijn geld evenveel waard als het uwe.

MARKIES : Maar ik word door de herbergierster met veel meer égards behandeld: en terecht.

GRAAF : En waarom dan wel?

MARKIES : Ik ben de markies van Forlipopoli.

GRAAF : En ik ben de graaf van Albafiorita.

MARKIES : Ha, maar dan wel een graaf, die zijn titel gekocht heeft.

GRAAF : Ik heb mijn graafschap gekocht, toen u uw markiezaat verkocht.

MARKIES : Zo is het wel genoeg. Ik ben die ik ben. Men behoort mij met het grootst mogelijke respect te bejegenen.

GRAAF : Maar, mijn beste markies, dat gebeurt toch ook. De enige, die hier voortdurend andere mensen laag neerzet, dat...

MARKIES : Ik logeer hier, omdat ik de eigenaresse van deze herberg vurig bemin. Dat is algemeen bekend en ik kan niet toestaan, dat deze jonge vrouw, die het voorrecht geniet bij mij in de smaak te vallen, door wie dan ook wordt lastig gevallen.

GRAAF : Het wordt steeds fraaier. Als ik u goed begrijp, wilt u mij de omgang met Mirandolina verbieden. Waarom denkt u eigenlijk dat ik hier in Florence ben blijven hangen? Waarom denkt u dat ik hier logeer?

MARKIES : Och, u zult bij haar niets bereiken.

GRAAF : Ik niet, en u wel?

MARKIES : Ik wel, en u niet. Ik ben die ik ben. Mirandolina kan niet buiten mijn protectie.

GRAAF : Mirandolina heeft geld nodig, geen protectie.

MARKIES : Geld?... Dat is voor mij geen punt.

GRAAF : Ik geef hier per dag een dukaat uit en overlaad haar met geschenken.

MARKIES : Over wat ik doe, laat ik mij niet uit.

GRAAF : Dat hoeft ook niet, want dat is algemeen bekend.

MARKIES : Dat bestaat niet.

GRAAF : Nou en of, markies. De bedienden vertellen het rond. Twee armzalige stuivers per dag.

MARKIES : A propos, over bedienden gesproken: die ene, die Fabrizio, die bevalt mij helemaal niet, zeg. Het komt mij voor, dat de herbergierster bijzonder op hem gesteld is.

GRAAF : Misschien wil ze wel met hem trouwen. Dat kan ik mij best voorstellen. Haar vader is nu een half jaar dood. Zo'n herberg is voor een jonge vrouw een hele opgave, zeker als je er alleen voor staat. Ik heb haar in ieder geval, mocht ze trouwen, driehonderd dukaten toegezegd.

MARKIES : En ik... mocht ze trouwen, dan blijf ik haar protegeren, en ik... enfin, dat is mijn zaak, wat zij van mij krijgt.

GRAAF : Wat dacht u, markies: als wij haar nu eens, als goede vrienden, elk driehonderd dukaten gaven?

MARKIES : Wat ik doe, daar laat ik mij niet over uit. Ik loop daar niet mee te koop, zoals u. Ik ben die ik ben. (*roept*) Hédaar!

GRAAF : Zo arm als een kerkrat, maar zo trots als een pauw.

Scène 2

Fabrizio, vorigen.

FABRIZIO : (*tot markies*) U wenst, meneer?

MARKIES : Meneer? Wie heeft jou manieren geleerd?

FABRIZIO : Neemt u mij niet kwalijk, dat ik meneer, meneer genoemd heb.

MARKIES : Encore!

GRAAF : (*tot Fabrizio*) Vertel eens, hoe gaat het met de jonge padrona?

FABRIZIO : Uitstekend, uedele.

MARKIES : Is zij al op?

FABRIZIO : Jawel, uedele.

MARKIES : Ezel!

FABRIZIO : Hoezo, uedele?

MARKIES : Wat moet dat "uedele"?

FABRIZIO : Zo spreek ik deze heer hier ook aan.

MARKIES : Tussen hem en mij bestaat anders wel enig verschil.

GRAAF : Hoor je dat?

FABRIZIO : (*zachtjes tegen graaf*) Dat klopt, ik merk het aan de foien.

MARKIES : Zeg je padrona dat ik haar wens te spreken. Hier.

FABRIZIO : Ja, excellentie. Zo beter?

MARKIES : Dat weet je al drie maanden, vlegel dat je bent.

FABRIZIO : Zoals u wilt, excellentie.

GRAAF : (*tot Fabrizio*) Zeg, Fabrizio, wil jij eens het echte verschil zien tussen de markies en mij?

MARKIES : Wat bedoelt u daarmee?

GRAAF : Alsjeblieft, hier heb je een hele dukaat. Zie dat je er van hem ook één los krijgt.

FABRIZIO : Bedankt, uedele. (*tot markies*) Excellentie...

MARKIES : Ik smijt niet met m'n geld als een krankzinnige. Scheer je weg, kerel.

FABRIZIO : (*tot graaf*) Edele heer, de hemel zegene u. Excellentie. (*bij zichzelf*) Wat een krent.

Scène 3

Markies en graaf.

MARKIES : Als u denkt, dat u mij met al die geschenken de loef af kunt steken, dan vergist u zich deerlijk. Mijn titel heeft meer waarde dan uw geld.

GRAAF : Dat zegt me niets. Geld dat telt.

MARKIES : Geld, geld, het enige wat voor u geldt, is geld. U kunt ermee doen wat u wilt. Mirandolina heeft toch niet de minste achting voor u.

GRAAF : En denkt u dat ze die wel voor u heeft vanwege uw hoge titel? Nee, beste markies, zonder geld begin je niets.

MARKIES : Och wat, geld? Protectie, dat is belangrijk. Iets voor iemand over hebben.

GRAAF : Driehonderd dukaten bijvoorbeeld.

MARKIES : Met een titel dwing je altijd respect af.

GRAAF : Met geld kan je het kopen.

MARKIES : U weet niet, waar u het over heeft.

GRAAF : O nee? Beter dan u.

Scène 4

Baron van Ripafratta, vorigen.

BARON : (*Komt uit zijn kamer.*) Vrienden, wat is dit voor een kabaal?

GRAAF : Wij discussieerden over iets heel belangrijks.

MARKIES : (*ironisch*) De graaf disputeert met mij over de waarde van de adel.

GRAAF : Die waarde wil ik niet ontkennen, maar geld maakt het leven een stuk gemakkelijker.

BARON : Ik moet eerlijk zeggen, beste markies...

MARKIES : Laten wij over iets anders praten...

BARON : Wat is de aanleiding tot de ruzie?

GRAAF : De belachelijkste aanleiding die je je kunt denken.

MARKIES : Voor u is alles belachelijk.

GRAAF : Meneer de markies hier is verliefd op onze herbergierster, en ik houd ook van haar. Hij verlangt dat zij hem bemint om zijn adellijke titel. Ik hoop ook op haar liefde, maar dan als beloning voor al mijn attenties. Belachelijk nietwaar?

MARKIES : U moet eens weten hoe ik mij voor haar engageer, met welk een overgave ik Mirandolina protegeer.

GRAAF : De één protegeert, de andere spendeert.

BARON : Hahaha. Het is ongelofelijk, mijne heren, ongelofelijk. Dat twee volwassen kerels zich kunnen opwinden over zoiets onbenulligs. Ik heb u toch goed begrepen? U zit elkaar in de haren vanwege een vrouw? Een vrouw brengt u helemaal van de kook. Niet te geloven. Een vrouw. Zoiets zal mij nooit overkomen. Ik heb nog nooit een vrouw het hof gemaakt. Ik heb nooit een

greintje respect voor ze gehad. Voor mij zijn vrouwen dom, ijdel, egoïstisch.

MARKIES : Met uitzondering dan toch van Mirandolina, dat is een bijzondere vrouw.

GRAAF : Dit keer ben ik het met de markies eens. Onze herbergierster is de charmantste vrouw die ik ooit ontmoet heb.

MARKIES : Als ik op haar verliefd ben, kunt u er zeker van zijn dat zij zeer bijzonder is.

BARON : Ik moet toch wel om u lachen, mijne heren. Wat heeft zij, dat andere vrouwen niet hebben?

MARKIES : Zij heeft allure, maintien.

GRAAF : Ze is knap, spreekt beschaafd en heeft veel smaak.

BARON : Dat zegt me niks. Ik zit hier nu drie dagen en ze is me nog helemaal niet opgevallen.

GRAAF : Geeft u uw ogen dan maar eens goed de kost: het loont de moeite, baron.

BARON : Nonsens. Ze is een gewone vrouw, net als alle anderen.

MARKIES : Integendeel, ze is veel meer. Ik heb mijn hele leven de hoogste kringen gefrequentieerd, maar ik heb nog nooit een vrouw ontmoet, die zo charmant en tegelijk zo gereserveerd is.

GRAAF : O zo. Op het punt van vrouwen ben ik wel wat gewend. Ik ken hun fouten en hun tekortkomingen, maar Mirandolina... Ik maak haar nu al een hele tijd het hof, maar ik heb haar nog met geen vinger kunnen aanraken.

BARON : Trucjes, geraffineerde trucjes. Jullie zijn erin gelopen. Mij zou ze dat niet hoeven lappen. Vrouwen? Weg ermee.

GRAAF : Bent u nog nooit verliefd geweest.

BARON : Nooit. En het zal me nooit gebeuren ook. Ze hebben van alles geprobeerd om mij aan de vrouw te brengen, maar het is ze niet gelukt.

MARKIES : Ongelofelijk zeg. Maar, baron, u bent de laatste telg van uw familie. Heeft u daar nooit bij stil gestaan?

BARON : Natuurlijk, vaak zelfs. Maar als ik bedenk dat ik me terwille van een zoon te krijgen moet inlaten met een vrouw, vergaat mij de lust onmiddellijk.

GRAAF : Maar wat doet u dan met uw vermogen?

BARON : Plezier maken met m'n vrienden.

MARKIES : Bravo, meneer de baron, bravo, dan gaan we samen plezier maken.

GRAAF : Voor vrouwen hebt u niets over?

BARON : Geen sou. Van mij zullen ze niet vet worden.

GRAAF : Aha, daar hebben we onze Mirandolina. Kijkt u nu eens goed. Is ze niet geweldig?

BARON : Geweldig! Geef mij maar een goede jachthond.

MARKIES : Dat is uw zaak. Ik apprecieer haar meer.

BARON : Zelfs al was ze mooier dan Venus, u krijgt haar van me cadeau.

Scène 5

Mirandolina, vorigen.

MIRANDOLINA : Mijn hoogachting heren, wie van u had naar mij gevraagd?

MARKIES : Ik. Maar niet hier.

MIRANDOLINA : Waar dan, excellentie?

MARKIES : Op mijn kamer.

MIRANDOLINA : Op uw kamer? Mocht u iets nodig hebben, excellentie, dan kunt u zich tot Fabrizio wenden.

MARKIES : *(tot baron)* Wat zegt u van zo'n houding?

BARON : *(zacht tot markies)* Houding? Onhebbelijkheid, onbeschoftheid, noem ik dat.

GRAAF : Lieve Mirandolina, ik vraag u niet op mijn kamer, want ik heb voor niemand geheimen. Wat vindt u van deze oorbellen?

MIRANDOLINA : Ze zijn prachtig.

GRAAF : Het zijn diamanten.

MIRANDOLINA : Dat zag ik meteen. Ik heb er verstand van.

GRAAF : Ze zijn voor u.

BARON : *(terzijde tot graaf)* Vriend, dat is weggegooid geld.

MIRANDOLINA : Waarom wilt u mij die oorbellen geven?

MARKIES : Het is me nogal een cadeau, zeg. Ze heeft zelf veel mooiere.

GRAAF : Deze zijn moderner gezet. Alstublieft, neemt u ze aan om mij een plezier te doen.

BARON : *(voor zich)* Stapelgek.

MIRANDOLINA : Het spijt me, mijnheer de graaf, dat kan ik echt niet.

GRAAF : Als u ze niet aanneemt, beledigt u mij.

MIRANDOLINA : Dat meent u toch niet? In mijn herberg moeten mijn gasten het naar hun zin hebben. Ik moet ze accepteren, anders beledig ik u.

BARON : *(bij zichzelf)* Een gewiekste tante.

GRAAF : *(terzijde tot baron)* Vindt u haar niet slagvaardig?

BARON : *(terzijde tot graaf)* Slagvaardig? Ze kleedt u uit en bedanken, ho maar!

MARKIES : Ik moet zeggen, mijnheer de graaf, u overtreft zichzelf: een vrouw een geschenk geven in het openbaar is toch wel het toppunt van ijdelheid. Mirandolina, als echte edelman, wil ik u onder vier ogen spreken.

MIRANDOLINA : *(voor zichzelf)* Die armoedzaaier? Daar trap ik niet in. *(tot heren)* Als u mij verder niets te vragen hebt, heren, dan ga ik maar.

BARON : *(minachtend)* Jawel. Hé, padrona, de lakens die u mij gegeven heeft, zijn niet veel zaaks. Als u geen betere heeft, zal ik er zelf voor zorgen.

MIRANDOLINA : U krijgt betere, baron. Alleen had u het wat vriendelijker kunnen vragen.

BARON : Ik betaal, dus hoef ik geen complimenten te maken.

GRAAF : *(tot Mirandolina)* Vergeef het hem maar. Het is een geboren vrouwenhater.

BARON : En ik hoef geen vergeving van haar.

MIRANDOLINA : Arme vrouwen! Wat hebben we u misdaan, baron, dat u ons zo wreed behandeld?

BARON : Zo is het wel genoeg. Van dat soort familiariteiten ben ik niet gediend. Zorgt u voor andere lakens, padrona. Ik stuur zo mijn knecht. Vrienden, het was mij een genoegen. *(af)*

Scène 6

Vorigen zonder baron.

MIRANDOLINA : Wat een ongelikte beer. Zoiets heb ik nog nooit meegemaakt.

GRAAF : Lieve Mirandolina, niet iedereen weet uw charmes te waarderen.

MIRANDOLINA : Wat een onhebbelijk sujet. Het liefst zou ik hem op staande voet de

deur wijzen.

MARKIES : Een excellent idee. En als hij dat niet neemt, dan hoeft u maar te kikken. Ik zet hem er hoogstpersoonlijk uit. Op mijn steun kunt u rekenen.

GRAAF : En het financiële nadeel neem ik voor mijn rekening. (*terzijde tot Mirandolina*)
Zet de markies meteen ook op straat. Op mijn kosten.

MIRANDOLINA : Ik dank u, mijne heren, ik dank u. Ik ben mans genoeg om zelf ongewenste gasten de deur uit te zetten en wat de financiën betreft: ik heb hier nooit een kamer leeg staan.

Scène 7

Fabrizio, vorigen.

FABRIZIO : (*tot graaf*) Er is iemand voor uedele.

GRAAF : Enig idee wie?

FABRIZIO : Zo te zien een juwelier. (*terzijde tot Mirandolina*) Mirandolina, pas op, u hoort hier niet. (*af*)

GRAAF : Dat is waar ook. Die zou langskomen om mij een juweel te laten zien. Mirandolina, die oorbellen vragen dringend om begeleiding.

MIRANDOLINA : O, meneer de graaf, dat moet u echt niet...

GRAAF : Voor u is het beste nog niet goed genoeg en op geld hoef ik niet te kijken. Even zien of dat juweel de moeite waard is. Ik ben zo terug, Mirandolina. Markies, tot genoegen. (*af*)

Scène 8

Markies, Mirandolina.

MARKIES : (*bij zichzelf*) Die vervloekte graaf, ik vermoord hem nog eens met z'n geld.

MIRANDOLINA : Mijnheer de graaf heeft heel wat voor mij over, vindt u niet?

MARKIES : Och, dat soort lieden heeft een paar centen en dat moet dan iedereen meteen weten. Ik ken ze, ik weet wat er in de wereld te koop is.

MIRANDOLINA : Dat weet ik ook.

MARKIES : Ze denken dat ze een vrouw kunnen inpalmen met cadeautjes.

MIRANDOLINA : Ach, cadeautjes kunnen geen kwaad.

MARKIES : Ik zou mij vreselijk generen om u door geschenken aan mij te verplichten.

MIRANDOLINA : U heeft zich wat dat betreft nog nooit hoeven generen, meneer de markies.

MARKIES : Ik zou u zo'n affront niet willen aandoen.

MIRANDOLINA : Dat weet ik. Zo'n affront heeft u mij in ieder geval nog nooit aangedaan.

MARKIES : Daar sta ik boven.

MIRANDOLINA : Heel ver boven.

MARKIES : Maar als ik u van dienst kan zijn, graag.

MIRANDOLINA : Als ik maar wist, waarmee, excellentie.

MARKIES : Met alles. Stelt u mij maar op de proef.

MIRANDOLINA : Maar hoe dan, in vredesnaam?

MARKIES : Ik sta versted van uw allure.

MIRANDOLINA : Teveel eer, excellentie.

MARKIES : Het klinkt misschien dwaas. Ik zou bijna mijn afkomst verwensen.

MIRANDOLINA : Hoezo?

MARKIES : Soms wilde ik dat ik maar een gewone graaf was. Een graaf van niets, zoals Albafiorita.

MIRANDOLINA : Vanwege zijn geld?

MARKIES : Wat geld! Daar geef ik niet om, dat veracht ik. Als ik een doodgewone graaf was, dan zou ik... dan...

MIRANDOLINA : Zegt u het maar.

MARKIES : Dan zou ik... verdraaid nog aan toe, dan zou ik u willen huwen. (af)

Scène 9

Mirandolina.

MIRANDOLINA : Is het niet om te gillen? Zijne Excellentie markies Kaalhans zou me willen "huwen". Daar zat ik nou echt op te wachten. Wat heb je aan al die kouwe drukte, Meneer Kaalhans, ik heb liever het vlees, dan de geur. Als ik met ieder getrouwd was, die dat gewild had, dan had ik nou een regiment mannen, genoeg om de hele binnenplaats hier te vullen.

Iedere man die hier komt, wordt verliefd op me en maakt me het hof. Ja, er zijn er bij, die op staande voet met me willen trouwen. En uitgerekend die meneer de baron, die ongelikte beer, die moet me niet. Zoiets onbeschofts heb ik nog nooit meegemaakt. Dat is verdorie de eerste gast die niets met me te maken wil hebben. Niet dat ze nou allemaal op stel en sprong verliefd moeten worden, maar dit is toch wel het andere uiterste. Die arrogante manier van doen: Padrona, uw lakens zijn niet veel zaaks. Als u niks beter heeft... dat is toch om uit je vel te springen. Meneer de vrouwenhater. Hij kan ons niet luchten of zien. De stakker. Hij heeft vast de ware nog niet gevonden. Maar dat komt nog wel. Wie weet, heeft hij haar al ontmoet. Zo'n vrouwenhater, dat is nou net een kolfje naar mijn hand. Die zorgt voor wat afwisseling na al die vrouwenjagers. Die hangen me zo langzamerhand knap de keel uit. De hele adel kan me gestolen worden. Geld? Ja en nee. Ik vind het natuurlijk prettig om op mijn wenken bediend te worden. Er is niets heerlijkers dan begeerd te worden en aanbeden. Tja, dat is nu eenmaal de zwakke plek van bijna alle vrouwen. Trouwen? Nee... ik heb niemand nodig en als je vrijt, ben je niet vrij meer. Ik ga met iedereen plezierig om, maar verliefd worden... Eigenlijk wil ik maar één ding: al die belachelijke aanbidders van me eens lekker voor de mal houden en al mijn kunsten gebruiken om die baron, die verstokte vrouwenhater tot andere gedachten te brengen. Waarom ik dat wil? Omdat wij vrouwen per slot van rekening het beste zijn, wat de schepping ooit heeft voorgebracht.

Scène 10

Fabrizio, Mirandolina.

FABRIZIO : Mirandolina.

MIRANDOLINA : Wat is er, Fabrizio?

FABRIZIO : Die van de middelste kamer maakt een hoop stampij over de lakens, ze zijn hem te grof, zegt-ie.

MIRANDOLINA : Weet ik, weet ik. Dat heeft-ie ook al tegen mij gezegd. Hij krijgt andere.

FABRIZIO : Goed. Haalt u ze dan even uit de kast, dan kan ik ze meteen brengen.

MIRANDOLINA : Laat maar, dat doe ik zelf wel.

FABRIZIO : U?

MIRANDOLINA : Ja, ik.

FABRIZIO : Die baron heeft zeker een streepje voor bij u.

MIRANDOLINA : Dat hebben al mijn gasten. Bemoei je er niet mee.

FABRIZIO : (*bij zichzelf*) Ik krijg geen poot aan de grond bij d'r. Het wordt nooit wat.

MIRANDOLINA : (*bij zichzelf*) Arme jongen. Die denkt ook al dat hij recht op me heeft. Ik moet hem niet ontmoedigen, anders loopt hij straks nog weg.

FABRIZIO : Tot nu toe heb ik de gasten altijd bediend.

MIRANDOLINA : Jij gaat met de gasten niet goed om.

FABRIZIO : En u wat al te goed.

MIRANDOLINA : Ik weet best wat ik doe. Ik heb geen behoefte aan jouw op- en aanmerkingen.

FABRIZIO : Goed. Zoekt u dan maar een andere knecht.

MIRANDOLINA : Waarom meneer Fabrizio? Ben je boos op me?

FABRIZIO : Weet u nog wat uw vader op zijn sterfbed tegen ons zei?

MIRANDOLINA : Ja hoor, en tegen de tijd dat ik aan trouwen denk, zal ik me dat zeker herinneren.

FABRIZIO : Maar ik heb ook gevoel, en er zijn dingen die ik niet kan hebben.

MIRANDOLINA : Waar zie je me voor aan, Fabrizio: koket, ijdel? Ik dacht dat je me beter kende. Wat heb ik aan al die gasten die hier over de vloer komen? Als ik aardig voor ze ben, doe ik dat alleen uit eigenbelang, voor de goede naam van

onze herberg. Cadeaus heb ik niet nodig. Avontuurtjes? Ik weet best wie mijn liefde verdient en wie het best bij mij past. En als ik wil trouwen... denk ik aan vader. Wie me goed dient, zal niet te klagen hebben. Ik ben heus niet ondankbaar... Ik weet best tot hoever ik gaan kan... Wacht je tijd af, Fabrizio, probeer me te begrijpen. (*af*)

FABRIZIO : Een knappe jongen, die daar iets van snapt. Soms denk ik dat ze me wel mag en dan ben ik opeens lucht voor haar. Koket is ze niet, zegt ze, maar ze doet wel waar ze zin in heeft. Afwachten maar. Ik houd van haar, het liefst bleef ik mijn leven lang bij haar. Voorlopig kan ik het best maar een oogje dichtdoen. De gasten komen, maar ze gaan ook weer. En wie blijft er? Ik. (*af*)

Scène 11

Baron en zijn bediende Pirro in kamer van baron.

PIRRO : Edele heer, hier is een brief voor u.

BARON : Een kop chocola, Pirro. (*Pirro af, baron opent brief.*) "Siena, 1 januari 1753". Van wie komt hij eigenlijk? Orazio Taccagni. "Beste vriend: Gevoelens van oprechte vriendschap brengen mij ertoe u het dringende advies te geven zo spoedig mogelijk terug te keren naar uw vaderstad. Graaf Manna is gestorven..." (*bij zichzelf*) Arme kerel, dat spijt me oprecht. "... Hij laat een huwbare dochter na, met een kapitaal van 150.000 dukaten. Al uw vrienden zien graag dat dit fortuin u ten dele valt, en wij hebben reeds de nodige stappen ondernomen om..." (*bij zichzelf*) Voor mij hoeven ze zich niet zo uit te sloven, daar ben ik helemaal niet van gediend. Ze weten donders goed hoe ik over een huwelijk denk. En mijn vriend Orazio weet dat beter dan wie ook. Dit valt me zwaar van hem tegen. (*Scheurt de brief in snippers.*) Wat moet ik met 150.000 dukaten. Als vrijgezel heb je minder nodig. Ik, een vrouw? Dan nog liever de malaria.

Scène 12

Markies, baron.

MARKIES : Cher ami, ontrief ik u niet als ik u een ogenblik gezelschap houd?

BARON : Gaat u zitten.

MARKIES : Wij beiden spreken in elk geval dezelfde taal, die ezel van een graaf, die parvenu, is ons gezelschap niet waard.

BARON : Waarde markies, respecteer andere mensen, als u zelf gerespecteerd wilt worden.

MARKIES : U weet hoe ik ben. Hoffelijk tegenover iedereen, maar die graaf kan ik niet uitstaan.

BARON : Omdat hij achter dezelfde vrouw aanzit? U moest zich schamen. Een edelman van uw rang, verliefd op een herbergierster! Een verstandig man loopt niet achter een vrouwenrok aan.

MARKIES : Baron, deze vrouw heeft mij betoverd.

BARON : Betoverd? Krankzinnig. Wat is dat voor nonsens. Ik laat me toch ook niet betoveren. Die zogenaamde tovenarij van haar, dat zijn alleen maar flauwe trucjes. Als je de vrouwen op afstand houdt, krijgen ze de kans niet.

MARKIES : Misschien heeft u wel gelijk. Maar wat ik zeggen wilde... ik heb wat moeilijkheden... met mijn rentmeester...

BARON : Heeft hij iets achterover gedrukt?

MARKIES : Hij heeft mij bedrogen.

Scène 13

Pirro, vorigen.

(Pirro op met chocolade.)

BARON : Dat is bijzonder vervelend voor u. *(tot Pirro)* Nog een, voor de markies.

PIRRO : Edele heer, er is geen cacao meer in huis.

BARON : Dan zorgen ze maar voor nieuwe. *(tot markies)* Mag ik u deze vast aanbieden?

MARKIES : *(Neemt chocola, drinkt zonder complimenten, praat onder drinken)* Zoals ik al zei... die vervloekte rentmeester van me... die... eh...

BARON : *(bij zichzelf)* Daar gaat mijn chocola.

MARKIES : ... had me beloofd... over de post... twintig dukaten te sturen...

BARON : (*bij zichzelf*) Nou komt de aap uit de mouw.

MARKIES : En dat heeft hij tot nu toe niet gedaan.

BARON : Misschien met de volgende post.

MARKIES : Jawel, jawel, maar de kwestie is... (*drinkt kop leeg, geeft hem aan Pirro.*) De kwestie is, dat ik bepaalde verplichtingen ben aangegaan en dat ik nu niet weet wat ik doen moet.

BARON : Och, een week meer of minder, dat maakt...

MARKIES : Maar u als edelman weet wat het betekent als je je woord niet kunt houden en... verdraaid nog aan toe, ik zou hem wel kunnen vermoorden.

BARON : Beroerd voor u. (*bij zichzelf*) Hoe kom ik met goed fatsoen van hem af?

MARKIES : Zoudt u mij niet voor een weekje kunnen helpen?

BARON : Dat spreekt vanzelf, waarde markies. Ik had het u allang aangeboden, als ik niet zelf...

MARKIES : U wilt mij toch niet vertellen dat u ook zonder geld zit?

BARON : Hier. Mijn hele bezit. (*toont dukaten en wat kleingeld*) Nog geen twee dukaten.

MARKIES : Oh, maar dat is een gouden.

BARON : Mijn laatste.

MARKIES : Leent u me die dan, het is maar voor een dag of wat.

BARON : En ik dan?

MARKIES : U bent toch niet bang dat ik... U krijgt hem terug.

BARON : Ik weet niet... Hier. (*geeft dukaat*)

MARKIES : Ik heb een affaire die ik zo snel mogelijk moet regelen... vriend, bedankt, wij zien elkaar straks aan tafel. (*af*)

Scène 14

Baron.

BARON : Die markies, dat is me d'r een. Dacht me twintig dukaten af te troggelen en is nu als een klein kind zo blij met die ene. Ik kan hem best missen. En als hij hem niet terugbetaalt, durft hij ook geen tweede keer bij me aan te kloppen. Het enige wat